

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. května 2018 **odvolání obžalovaného I. L.**, narozeného xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. března 2018 sp. zn. 44T 130/2017, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný I. L. uznán vinným jednak přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 tr. zákoníku a jednak přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 22.12.2017 v době kolem 17:40 hodin, v Praze xxx, ve vagonu soupravy metra na trase "A", mezi stanicemi Staroměstská - Můstek se natlačil na poškozenou N. K., nar. xxx, které rozepnul kabelku, kterou měla zavěšenou přes rameno, následně vsunul ruku do kabelky, prohledával její obsah a následně z kabelky odcizil peněženku béžovo-černé barvy, zn. Kate Spade New York, typ psaníčko, stáří 1 rok v hodnotě 30 USD (dle kurzovního lístku 650,-Kč) s obsahem:
 - 280,- USD (dle kurzovního lístku 6.071,-Kč),
 - 25,- EURO (dle kurzovního lístku 643,-Kč),
 - ID č. xxx,a dále platební karty identifikované číslem a jménem poškozené:
 - kred. karta VISA Bana č. xxx,
 - kred. karta MASTERCARD Bank of America č. xxx,
 - kred. karta DISCOVER Diners club č. xxx,
 - debet. karta MASTERCARD HSBC č. xxx,
 - kred. karta MASTERCARD HSBC č. xxx,
 - kred. karta VISA Venture Capital One č. xxx,dále slevové karty American Express č. xxx, MastercardLoft č. xxx, karta pojištěnce CIGNA č. xxx a osobní písemnosti,
 - a tohoto jednání se dopustil přes to, že byl minimálně (opis rejstříku trestů není v době podání závěrečné zprávy k dispozici) rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp.zn. 44To-156/2015, ze dne 20.04.2015, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu v Praze 2 pod sp.zn. 5T 3/2015 odsouzen za trestný čin krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku.

2. Za popsanou trestnou činnost byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, kdy pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. Uvádí, že soud nevěnoval důkazům ve prospěch obžalovaného dostatečnou pozornost a jednostranně je navíc hodnotil. V odůvodnění napadeného rozsudku soud v podstatě pouze jen vyjmenoval provedené důkazy, přičemž blíže jejich obsah nijak nepřiblížil a dále ani nedošlo k jejich řádnému zhodnocení a vysvětlení, jakým způsobem je hodnotí, dále některé okolnosti či důkazy zcela ve svém hodnocení pominul. Pokud obžalovaný namítal, že svědek J. nemohl ze své pozice pozorovat ruku v kabelce poškozené a to s ohledem na pozici svědka a přeplněnost vozu metra, pak soud se tím to vůbec nezabýval. Stejně tak se soud nevypořádal s výpovědí svědka J., a to do námítky, že svědek již od počátku k obžalovanému přistupoval jako k podezřelé osobě, a tudíž si u něho vybudoval určitou myšlenkovou podjatost. Soud pouze k tomu uvedl, že výpověď obžalovaného byla účelová. Soud se nezabýval vyjádřením obžalovaného k výpovědi svědka J., resp. soud sdělil, že vyjádření obžalovaného je účelové, aniž by soud blíže uvedl, proč by mělo být účelové. Aby soud dospěl k závěru, že tvrzení obžalovaného je účelové, musel by nejprve vyvrátit obranu obžalovaného. Jestliže obžalovaný a také svědek J. uvedl, že vagon metra byl plný lidí, poškozená uvedla přeplněný; pak je nutné se zabývat tím, zdali svědek mohl vůbec technicky vidět, tedy mít přímou viditelnost na údajnou ruku obžalovaného v kabelce poškozené, a to zvláště když měl poškozený J. sedět, obžalovaný a poškozená stát. Tedy údajný útok se měl odehrát ve zcela jiném úhlu pohledu za přítomnosti mnoha cestujících. Je nutné si položit otázku, proč svědek J. poté, kdy uvedl, když byl rozčilen chováním obžalovaného, nezasáhl již v době, kdy údajně měl vidět ruku obžalovaného v kabelce poškozené. Svědek ale však reaguje, až když se peněženka objevila na zemi. Popsaná činnost nějakou dobu trvala, je nutné si klást otázku, proč svědek nezasáhl vůči obžalovanému, když jak uvádí, v době zásahu jednal spontánně, kdy byl rozčilen chováním obžalovaného, ale až v době, kdy peněženka poškozené se ocitla na podlaze vozu. Proč tak svědek neučinil v době, kdy údajně měl vidět ruku v kabelce poškozené. Z toho lze dovodit, že svědek si již při vstupu obžalovaného do vozidla v metru vytvořil určitý předpojatý obraz, kdy obžalovaného dostihla jeho trestní minulost, byl v nevhodnou dobu na špatném místě. Obžalovaný se jednání se jednání kladené mu za vinu nedopustil, kdy jeho vina nebyla prokázána. Existují závažné pochybnosti a nesrovnalosti. Soud tak měl postupovat minimálně s ohledem na zásadu in dubio pro reo a obžalovaného zprostit viny. Obžalovaný má za to, že se ničeho nedopustil. Bohužel, obžalovaný s ohledem na svojí trestní minulost, byl v nevhodnou dobu na špatném místě. Dále namítá, že s ohledem na důkazní situaci, trest nepodmíněného výkonu trestu odnětí svobody v trvání dvou let, tedy v horní polovině zákonné trestní sazby, je zcela nepřiměřený. Obžalovaný uvádí, že se v současné době změnila rodinná situace, kdy xxx obžalovaného v průběhu tohoto trestního řízení vážně onemocněla, což mimo jiné doložil i lékařskou zprávou. Obžalovaný samozřejmě by chtěl xxx, co nejvíce pomoci. Navíc u obžalovaného byla naplánována další operace xxx na letošní rok. Tyto skutečnosti významně stěžují a zatěžují rodinné vztahy. Obžalovaný tímto, žádá odvolací soud, aby v případě kdyby dospěl k závěru, že se jednání kladenému za vinu dopustil, přihlédl při výměře a druhu trestu k výše uvedenému. S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil jej soudu I. stupně k novému rozhodnutí, či aby sám rozhodl o zproštění obžalovaného.
4. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání obžalovaného podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání,

a správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

5. Odvolací soud se především zabýval námitkami obžalovaného, které však nicméně směřují do způsobu hodnocení důkazů soudem I. stupně, což je činnost, která je výsadním právem soudu I. stupně, který důkazy provádí a poté analyzuje. Pokud přitom nalézací soud postupoval důsledně dle zásady ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, jeho argumentace není v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Tak je tomu i v tomto případě, proto odvolací soud skutkově zjištění soudu I. stupně jako správná akceptuje, ztotožňuje se s nimi a na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Nalézací soud shromáždil potřebné množství důkazů, které provedl u hlavního líčení, a byť obžalovaný svou vinu popírá, nalézací soud jednoznačně dospěl k závěru o vině právě z provedených důkazů, které řádně hodnotil dle trestního řádu. Hodnocení důkazů má svoji logiku, a proto ani odvolací do tohoto hodnocení nechce a ani nemůže zasahovat, kdy se závěry nalézacího soudu plně ztotožňuje.
6. Nalézací soud opřel své rozhodnutí o vině v první řadě o výpověď svědka J., kterého hodnotí jako zcela věrohodného, kdy svědek J. je civilistou, nemá žádné vazby na orgány činné v trestním řízení, jak naznačoval obžalovaný, a pokud nalézací soud dospěl k závěru, že tomuto svědku věří, tak se i odvolací soud s tímto ztotožňuje. Svědek J. jednoznačně popsal a velmi podrobně, co viděl. Je nutno uvést, že za situace, kdy jeho výpověď byla vyhodnocena jako věrohodná, je případná navrhovaná rekonstrukce naprosto bezpředmětná. Navíc výpověď svědka J. je podepřena v podstatě i výpovědí poškozené K., která si sice předmětné krádeže nevšimla, nicméně její výpověď popsal událost před skutkem, tedy před nastoupením do metra, přeplněnost metra, popisuje průběh cesty až po zadržení obžalovaného a následné předání policii, a v těchto pasážích je její výpověď zcela v kontextu s výpovědí svědka J. Ani svědkyni K. nepovažuje nalézací soud za nevěrohodnou, ba naopak, je to cizí státní příslušnice, přijela jako turistka na návštěvu do ČR, nemá důvod podávat žádnou křivou výpověď a obžalovaného nikterak nezná. Nelze pominout ani určitý shodný modus operandi obžalovaného, který vyplývá z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 44 T 25/2016, kde se taktéž jednalo o trestnou činnost na cizí státní příslušnici cestující v metru. S ohledem na výše uvedené se odvolací soud plně ztotožňuje se závěry nalézacího soudu ohledně viny obžalovaného, a stejně tak se ztotožňuje s právní kvalifikací, a to jednak přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákoníku a jednak přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, kdy jednoznačně došlo k naplnění znaků obou skutkových podstat těchto trestných činů, kdy obžalovaný si jednak přisvojil cizí věc, konkrétně peněženku poškozené tím způsobem, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, tj. přesahující 5 000 Kč, čin spáchal na věci, kterou měla poškozená v tomto případě při sobě, a to sice v kabelce, a byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen, jak vyplývá z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 44 T 25/2016 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1.6.2016 sp. zn. 61 To 190/2016, jednak z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4.2.2015 sp. zn. 5 T 3/2015 s právní mocí dne 20.4.2015 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2015 sp. zn. 44 To 156/2015. Pokud se týče přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný měl bez souhlasu oprávněného držitele si opatřit nepřenosnou platební kartu identifikovatelnou podle čísla, tedy platební karty, které měla poškozená v peněženke. Obžalovaný jednal jednoznačně v úmyslu přímém, jelikož se chtěl zmocnit cizí věci, konkrétně peněženky z obsahu kabelky

poškozené, a toto jeho jednání jednoznačně směřovalo ke svému vlastnímu obohacení. Stupeň společenské škodlivosti je jednoznačně dán ochranou majetku člověka, tj. chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen a nelze pominout, že společenská škodlivost je zvyšována i osobou obžalovaného, zejména jeho speciální recidivou.

7. Odvolací soud dále přezkoumal i výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen, a to jako trest úhrnný, kdy tento byl ukládán zcela správně, a to trest odnětí svobody v trvání 2 let, tedy trest uložený v horní polovině zákonné trestní sazby § 205 odst. 2 tr. zákoníku, která činí 6 měsíců až 3 léta, kdy takto uložený trest odvolací soud jednoznačně nepovažuje za trest nepřiměřeně přísný. Nalézací soud ctil zákonné zásady při ukládání trestu, zohlednil závažnost trestné činnosti, jakož i dosavadní trestní minulost obžalovaného, resp. skutečnost, že před touto spáchanou trestnou činností byl opakovaně odsouzen, zejména pro majetkovou trestnou činnost a jedná se o speciálního recidivistu. Uložený trest plně odpovídá zákonným kritériím stanoveným zákonodárcem v ust. §§ 38 a 39 tr. zákoníku. S ohledem na trestní minulost obžalovaného nepřipadalo v úvahu uložení jakéhokoliv jiného trestu, než trestu přímo spojeného s odnětím svobody, a to již v horní polovině zákonné trestní sazby, kdy tresty, které byly v minulosti obžalovanému ukládány, které nebyly přímo spojené s trestem odnětí svobody, ale i přímo spojené s trestem odnětí svobody, nevedly k nápravě obžalovaného, který se nadále opakovaně dopouští majetkové trestné činnosti, a tak nepřipadalo v úvahu nic jiného, než ukládat již trest citelnější, tedy trest uložený v horní polovině zákonné trestní sazby § 205 odst. 2 tr. zákoníku, který rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný právě s ohledem na trestní minulost obžalovaného. Takto uložený trest považuje odvolací soud za přiměřený a dostatečný. Pokud se týče zařazení do věznice s ostrahou, to je naprosto v souladu se zněním trestního zákoníku, kdy zde jednoznačně nebyly podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a proto správně nalézací soud zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.
8. Všechny výroky napadeného rozsudku tedy byly shledány správnými a nezpochybnitelnými, a proto nezbylo, než odvolání jako nedůvodné zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. řádu nebo

§ 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání. Poškozenému právo dovolání však nepřísluší.

Praha 3. května 2018

JUDr. Alexander Károlyi, v.r.
předseda senátu